

Po Bazilikos skliautais

Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų, Upytės Šv. Karolio Boromiejaus ir Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko parapijų leidinys

95

Mieli mokyklos bendruomenės nariai – esami ir buvę mokiniai, tėveliai, mokytojai, mokyklos draugai – maloniai kviečiame kartu paminėti Krekenavos mokyklos 95-erių metų jubiliejų.

Spalio 25 d. (šeštadienis):

10 val. Orientavimosi sporto varžybos „Pažink Krekenavą“.

10–10.30 val. Svečių registracija mokykloje.

Parodos „Įsimintiniausios mokyklos akimirkos“ apžiūrėjimas, muziejaus lankymas.

11.30 val. Jubiliejaus svečių ir dalyvių eiseną per miestelį.

12 val. Šv. Mišios bazilikoje.

13 val. Renginys Krekenavos kultūros centre „Būk pasveikinta, manoji mokykla“.

15 val. Susitikimai klasėse su buvusiais bendraklasiais, mokytojais, kolegomis.

18 val. Diskoteka.

Susitikime ir kartu prabėkime vaikystės, paauglystės, ankstyvos jaunystės takais!

Vėlinių oktavos pamaldų už mirusiuosius tvarka

Lapkričio 1 d. (šeštadienis) – Visų Šventųjų iškilmė. Šv. Mišios:

10 val. Upytės bažnyčioje,

12 val. Krekenavos bazilikoje,

14 val. Vadaktėlių bažnyčioje,

18 val. Vėlinių procesija į Krekenavos kapines (jeigu prastas oras – atliekama bazilikoje).

Lapkričio 2 d. (sekmadienis) – Mirusiųjų paminėjimo diena (Vėlinės). Šv. Mišios:

10 val. Upytėje,

12 val. Krekenavos bazilikoje,

13 val. gedulinės pamaldos Švenčiuliškių kapinėse,

14 val. šv. Mišios Žibartonių kapinių koplyčioje.

Vėlinių oktavą kasdien melsimės už mirusiuosius sudėtinėmis intencijomis. Krekenavos bazilikoje šv. Mišios lapkričio 3–7 d. (pirmadienį–penktadienį) 18 val., lapkričio 8 d. (šeštadienį) 12 val.

Lapkričio 2 d. 10 val. Upytėje švenčiami tituliniai **šv. Karolio Boromiejaus atlidai**.

Po šv. Mišių bus atidaroma ir šventinama parapijos šarvojimo salė (administratorė – Janina Bagdanskienė, tel. (45) 555 639).

Paroda ir knygos pristatymas

Nuo spalio 26 d. iki lapkričio 16 d. parapijos namų salėje veiks dailininko **Vytauto Švarlio** paroda „Vitražas“.

Lapkričio 16 d. 13 val. įvyks susitikimas su autoriumi ir naujai išleistos jo knygos pristatymas. Kviečiame apsilankyti!

Mielieji,

Koks sausas ir spalvotas šiųmetis ruduo! Orai gal dar ir pablogės, bet negalime nesidžiaugti tuo, ką patiriame ir matome. Spalvotas jis ir mūsų Bažnyčioje. Pirmiausia, Šventojo Tėvo Pranciškaus dėmesiu šeimai surengtame Vyskupų Sinode Romoje. Lietuvos Bažnyčia visus šiuos metus meldėsi ir mąstė apie krikščioniškos šeimos svarbą ir indėlį Bažnyčioje ir pasaulyje. Juk iš tiesų, kiekviena šeima yra mažoji Bažnyčia, o kiekviena parapija yra didžioji tikėjimo šeima, kuriai priklausome per Krikštą ir savo priklausomybę liudijame dalyvavimu sekmadienio Eucharistijoje ir malda, darbu bei auka įsitraukdami į kasdienį parapijos gyvenimą.

Su nedideliu nerimu laukiau, kiek tėvų, vaikų ir jaunuolių atsilies į kvietimą šiais metais pradėti ruoštis Išpažinties, Eucharistijos (Pirmosios Komunijos) ir Sutvirtinimo sakramentams. Vaikų grupė didesnė nei tikėjimės, o sutvirtinamųjų – nenuostabu, kad tiek nedaug. Juk svarbiausia Bažnyčioje ne statistiniai skaičiai, o gyvi ir sąmoningi jos nariai. Tie jaunuoliai, kurie šiemet pasiryžo dalyvauti Sutvirtinimo programoje, yra labai drąsūs, nes jiems dažnai reikia atlaikyti šeimos narių ir draugų priešišumą ir pašaipą tikėjimui bei pasiryžti įsipareigoti sąmoningam ir aktyviam susipažinimui su Bažnyčia ir įsitraukimui į kasdienį jos tikėjimo gyvenimą. Kviečiu visus paremti sakramentams besiruošiančius vaikus, jaunuolius ir jų artimuosius savo nuoširdžia malda ir geranoriškumu. Tegul jaunieji ir naujieji mūsų parapijos nariai bažnyčioje atranda mylinčių žmonių akis ir veidus. Žmonių, kurie nusiteikę ne kritikuoti, pastebėti klaidą ar griežtai aiškinti jiems žinomą tvarką, bet žmonių, kurie džiaugiasi, kad mūsų bendruomenė auga, kad bažnyčios slenkstį išdrįsta peržengti žmonės, kurie nelabai žino, kaip dalyvauti apeigose, ką tos apeigos reiškia, tačiau nebijo mokytis, nes juos supa supratingi ir mylintys vyresnės tikinčiųjų kartos broliai ir seserys.

Kita graži iniciatyva – bazilikoje vykstančios Šventojo Rašto studijos. Kiekvieną trečiadienį yra galimybė visiems, kas tik nori, sužinoti daugiau apie savo tikėjimą ir jo šaltinius – Šventąjį Raštą ir Tradiciją, ateiti, išgirsti, sužinoti, paklausti, o taip pat dalyvauti nedidelėse maldos grupelėse, kuriose būtų kalbama apie tai, kuo tikime, ko nežinome, kuo abejojame, ką patiriame. Padrąsčiau visus, kurie dar nežengė to pirmo žingsnio, bet kurį trečiadienį 18.30 val. nors vieną kartą ateiti į parapijos salę ir pasiklausti.

Šiame laikraščio numeryje skaitysite ir mūsų vargonininkės Ritos straipsnelį apie galimybę Dievą garbinti malda ir giesme. Kviesčiau visus išmėginti savo gebėjimus viename iš organizuojamų proginių chorų, kur repeticijoms nereiks įsipareigoti visus metus ar visą likusį gyvenimą, bet tas keletą savaitių ar mėnesių, kuriuose atrasite daugiau laisvo laiko ir galėsite jį skirti giedojimui.

Keičiasi ne tik medžių spalva, keičiasi ir mūsų parapijų bendruomenių nuotaika ir gyvenimas. Krekenavoje atnaujinti parapijos namai, Upytėje atidaroma parapijos šarvojimo salė, Vadaktėliuose išvalytos bei sutvarkytos bažnyčios bei muziejaus patalpos leidžia mums labiau gyventi ne vartotojišką, bet bendruomenišką gyvenimą. Tausokime tai, kas sukurta, atnaujinta, prisidėkime prie to gyvavimo savo malda, auka ir darbu, atsiliepkime į kvietimą būti tikėjimo atnaujintais žmonėmis, nebijokime kisti ir keistis Dievo Dvasios skatinami ir padedami. Dabarties ir ateities Bažnyčia nebus paveiki, jeigu joje žmogumi tapęs Dievas negalės susitikti su kitu žmogumi. Reikia susitikimo vietų, progų ir laiko, kad patirtume, jog gyvenimo laimės neturėtume ieškoti vieni, o taip pat kliautis vien savo pačių jėgomis ir supratimu. Patirkime Bažnyčios – Dievo vaikų šeimos – stebuklą, bendrystę, kurioje mylima, atleidžiama, kalbama, juokiamasi, liūdimasi, ir visa, kas tikrai svarbu žmogaus širdžiai, daroma kartu.

Lapkričio mėnesį, prisimindami ir lankydami savo brangių mirusiųjų kapus, neužmirškime, kad mūsų tikėjimas primena, jog jie yra amžinai gyvi ir amžinai laimingi, jeigu čia, žemėje, save siejo su Kristumi ir Jo Bažnyčia. Lankydami ir tvarkydami kapus, nerungtyniaukime puokščių brangumu ar uždegtų žvakučių skaičiumi. Tikroji meilė ir dėmesys matuojamas širdies malda ir dėmesiu tam, kas mūsų mirusiam artimajam buvo iš tiesų brangu ir vertinga: tai mūsų šeimų ir santykių darna, tai mūsų gebėjimas aukotis dėl vienas kito, galiausiai tai mūsų tikėjimas, perduodamas iš kartos į kartą nuo dažno varstymo pirštuose sudilusiu rožiniu ar pageltusiais maldaknygės lapais.

O Stebuklingoji Krekenavos Dievo Motina – Malonių Versme, tegul tikėjimo ir šviesos žvakelė Tavo užtarimu dega kiekvieno mūsų širdyje.

Klebonas kun. Gediminas

2014 metų rugsėjo mėnesio Krekenavos, Upytės ir Vadaktėlių parapijų pajamos

Rinkliavos	Krekenavos, Lt	Upytės, Lt	Vadaktėlių, Lt
Sekmadienio (Vadaktėliuose – Šv. Izabelės atleidų) rinkliava (09-07)	390,-	180,-	565,-
Sekmadienio rinkliava (09-14)	559,-	350,-	-
Atleidų rinkliava (09-15)	678,-	-	-
Sekmadienio rinkliava (09-21)	606,-	292,-	-
Sekmadienio rinkliava (09-28)	660,-	178,-	-

Skaitiniai apie šeimą

Daiva Adamkevičienė

Daugeliui suprantama, kad Dievas vyrą ir moterį apdovanojo skirtingomis dovanomis, o ypač kalbant apie žmogaus būdą ir protavimą. Abiejų lyčių organų gaminami hormonai, padedant vidinėms sekrecijos liaukoms, patenka į kraujo apytaką, tokiu būdu daro didelę įtaką individualiam žmogaus gyvenimui ir įvairiems gabumams. Kiekvienam vyrui yra svarbu ką nors statyti, išrasti, konstruoti, steigti. Tam jam reikalingas ramus, šaltas, bet aštrus protas, kuris padeda nebijoti sunkumų ir veda link tikslo. Visai kitokia yra moteris. Iuk ji apdovanota motiniškumu. Pastarasis pririša ją prie namų: ji turi prižiūrėti visus namų

ruošos darbus, o svarbiausia – palaikyti jaukumą namuose. Šios pareigos reikalauja iš moters atsidavimo, kantrumo, mokėjimo pasigailėti, išgydyti, paguosti ir kartu stiprina jos motiniškumą. Dievas kiekvienam iš jų yra suteikęs kitokių gabumų, kurie būtini ir reikalingi skirtingose veikimo srityse. Darnus, laimingas gyvenimas yra tose šeimose, kur vyras ir moteris vienas kitą papildo, duoda vienas antram tai, ko kitam trūksta. Bet, kai į pašaukimą įsivelia konkurencija, noras būti pranašesniu, o valdžia šeimoje užgožia meilę, tada suprantam, kas atsitinka...

Pateikiame antrąją ištrauką iš arkivyskupo *Gerhard Ludwig Müller* straipsnio „**Santuokos neišardomumas ir debatai dėl civiliška antrąkart susituokusiųjų bei sakramentų**“, atskleidžiančią, koks svarbus atsakingas požiūris į santuoką, nes jos išardomumas atneša daug skausmų, rūpesčių, sunkumų.

Nagrinėti po skyrybų antrą civilinę santuoką sudariusių tikinčiųjų problematiką Bažnyčiai nėra nauja. Ji visada labai atidžiai stengėsi padėti tokioje situacijoje atsidūrusiems asmenims, nes santuoka yra sakramentas, itin giliai paliečiantis žmogaus asmeninę, socialinę ir istorinę tikrovę. Tokių asmenų gausėjant seną krikščioniškąją tradiciją turinčiose šalyse, ši pastoracinė problema itin reikšminga. Šiandien tikintieji labai rimtai klausia: ar Bažnyčia negalėtų tam tikromis sąlygomis leisti išsiskyrusiems ir vėl susituokusiems tikintiesiems priimti sakramentų?

Bažnyčios tėvų laikotarpiu išsiskyrę ir civilinę santuoką vėl sudarę tikintieji prie sakramentų nebūdavo prileidžiami net po atgailos etapo. Kai kurie patristiniai tekstai leidžia suvokti, jog piktnaudžiavimai ne visada būdavo griežtai atmetami ir retais ribiniais atvejais kartais ieškota pastoracinių sprendimų. Vėliau, didėjant Bažnyčios ir valstybės priklausomybei vienai nuo kitos, radosi didesnių kompromisų. Rytuose tas procesas toliau rutuliojosi ir pirmiausia po atsiskyrimo nuo Petro sosto atvedė prie liberalesnės praktikos. Šiandien ortodoksų Bažnyčioje egzistuoja priešasčių skirtis įvairovė, dažniausiai teisinama *oikonomia*, pastoraciniu atlaidumu pavieniais sunkiais atvejais, ir atverianti kelią atgailos ženklinamai antrai ir trečiai santuokai. Tokia praktika nesuderinama su Dievo valia, aiškiai išreiškta Jėzaus žodžiais apie santuokos neišardomumą (žr. *praeitame laikraščio numeryje*), tačiau kelia ekumeninę problemą, kurios nederėtų nuvertinti. Vakaruose grigališkoji reforma užkirto kelią liberalizacijos tendencijai ir vėl įtvirtino pirminį Rašto ir Bažnyčios tėvų požiūrį. Katalikų Bažnyčia absoliutų santuokos neišardomumą gynė ir didelių aukų bei kančių kaina.

Dogminis Bažnyčios mokymas apie santuoką nedviprasmiškai patvirtinamas ligi pat šiol pamatiniame apaštališkajame paraginime

Familiaris consortio, Jono Pauliaus II paskelbtame 1981 m. lapkričio 22-ąją po Vyskupų sinodo dėl krikščioniškosios šeimos šiuolaikiniame pasaulyje. Pastoraciniu požiūriu šiame posinodiniame paraginime taip pat nuošalyje nepaliekami civiliška vėl susituokusių, tačiau galiojančios bažnytinės santuokos tebesaistomų tikinčiųjų rūpesčiai. Popiežius labai rūpestingas ir dėmesingas. 84-ajame skyrelyje („Išsiskyrusieji, kurie sudarė antrą santuoką“) išdėstomi šie principai:

1) Ganytojai iš meilės tiesai privalo „gerai skirti įvairias situacijas“. Nevalia visko ir visų vertinti vienodai.

2) Ganytojai ir bendruomenė, vadovaudamiesi „rūpestingos meilės dvasia“, turi tokiems tikintiesiems padėti; juk pastarieji irgi priklauso Bažnyčiai, turi teisę į pastoraciją ir privalo galėti dalyvauti Bažnyčios gyvenime.

3) Vis dėlto jiems negalima leisti priimti Eucharistijos. Tai grindžiama dvejopai: a) „jų padėtis ir gyvenimo būvis objektyviai prieštarauja tai Kristaus ir Bažnyčios meilės vienybei, kuri žymima, padaroma regima ir sudabartinama Eucharistijos“; b) „leidus tokiems asmenims priimti Eucharistiją, tikintieji būtų klaidinami bei painiojami dėl Bažnyčios mokymo apie santuokos neišardomumą“. Sutaikinimas Atgailos sakramentu, atveriančiu kelią Eucharistijai priimti, galimas tik gailintis dėl to, kas nutiko, ir pasiryžtant nebepraktikuoti „gyvenimo būdo, prieštaraujančio santuokos neišardomumui“. Konkrečiai tai reiškia: jei naujo ryšio dėl rimtų priešasčių, pavyzdžiui, dėl vaikų auklėjimo, neįmanoma nutraukti, abiem partneriams būtina „įsipareigoti gyventi visiškai susilaikant“.

4) Dėl teologinių sakramentinių motyvų, o ne dėl legalistinio spaudimo dvasininkams pabrėžtinai draudžiama teikti civiliška išsiskyrusiesiems ir antrą santuoką sudariusiesiems „bet kokias apeigas“ tol, kol egzistuoja jų pirma sakramentiniu požiūriu galiojanti santuoka.

„Vilties“ salė – mūsų artimųjų palydėjimui į amžinybę

„Mes norime, broliai ir seserys, kad jūs žinotumėte tiesą apie užmiegančiuosius ir nenusimintumėte kaip tie, kurie neturi vilties.“ (1 Tes 4, 13)

Visų parapijiečių ir ne tik pastangomis atnaujintuose parapijos namuose įrengėme ir nuo spalio 26 d. galime naudotis sale, skirta palydėti artimuosius į amžinybę. Kol nusistovės aiškesnė tvarka, kas ir kaip ja gali naudotis, noriu supažindinti su keletu dalykų, kurie padėtų, bent jau pradžiai, nusistatyti tam tikrą naudojimosi „Vilties“ sale tvarką:

1) Parapijos namų – „Tvirtelio“ – ir kartu „Vilties“ salės administratorė – Akvelina Poguzinskienė (Bažnyčios g. 16, tel. 8 611 88035). Visais klausimais krepiamasi ir tariamasi su ja. Tai, ko ji negalės atsakyti, atsakys klebonas.

2) „Vilties“ sale gali naudotis visi norintys, nebent tuo metu ji būtų užimta.

3) Yra įprasta, kad mirusysis laikomas vieną arba dvi paras.

4) Pageidautina, kad „Vilties“ salėje pašarvoti mirusieji būtų laidojami tokia tvarka:

a) Pašarvojus mirusįjį, laidotuvių išvakarėse 17 val. į salę atvyks klebonas ir trumpai pasimels prie mirusiojo kartu su artimaisiais. 17.30 val. kviečiame artimuosius į baziliką kam reikalinga atlikti išpažintį, kad kitą dieną prieš laidotuvių šv. Mišias nesusidarytų ilga laukiančiųjų eilė.

b) Laidotuvių dieną šv. Mišios būtų aukojamos 14 val. nenešant karsto į baziliką, bet paliekant jį salėje. Po laidotuvių šv. Mišių, 14.45 val., visiems susirinkus į salę ir atlikus atsisveikinimo su mirusiuoju apeigas, karstą išlydėtume tiesiai į kapines. (Katafalkas turėtų atvykti apie 14.30 val.)

c) Laidotuvių šv. Mišios gali būti aukojamos ir išvakarėse, 18 val. Tokiu būdu laidotuvių dieną vyktų tik atsisveikinimo su mirusiuoju ir palydėjimo iš salės į kapines apeigos.

d) Pastebėta, kad vis dar gajus paprotys lankant mirusįjį nešti gėles, krepšelius ir vainikus. Nors tokiu būdu labai akivaizdžiai parodomas dėmesys mirusiajam ir jo artimiesiems, dažnai atsitinka ir taip, kad laidotuvių dieną nėra užtektinai žmonių visoms toms gėlėms ir vainikams nunešti į kapines. Norėčiau priminti, kad gražiausia mūsų dėmesio mirusiajam išraiška yra malda meldžiantis už mirusįjį laidotuvių šv. Mišiose, priimant Švenčiausiąjį Sakramentą, užprašant mėnesio, pusės metų ar metinių šv. Mišias. Kita galimybė – nedidele auka prisidėti prie laidotuvių išlaidų, perduodant ją mirusiojo artimiesiems.

5) Palaikų kremavimo atveju Bažnyčia ragina, kad atsisveikinimas su mirusiuoju vyktų prie jo kūno. Bažnyčia tiki mirusiųjų prisikėlimu su kūnu ir siela, todėl atsisveikinimo apeigose yra labai svarbu tai daryti prie kūno, o ne kremuoto kūno palaikų.

6) Šiuo metu parapija neturi galimybės pati organizuoti maitinimo laidotuvių, metinių ar kitokiomis progomis, tačiau galima leisti pasinaudoti parapijos sale tokiems pietums, jei maistas yra užsakomas ir atvežamas kartu su visais indais iš kur nors kitur.

7) Atsižvelgdami į parapijos namų ir „Vilties“ salės eksploatacijos išlaidas, pageidautume, kad naudojantis „Vilties“ sale (poilsio kambariu, el. šildymu/šaldymu, WC) už parą parapijai būtų paliekamas 100 Lt mokestis ir auka savo nuožiūra. Naudojantis parapijos sale gedulingiems pietums laidotuvių ar metinių proga – 50 Lt mokestis ir auka savo nuožiūra.

8) Vykdamas parapijos namų rekonstrukciją ir įrengiant šildymo sistemą, yra likusi didelė skola. Laidotuvės nėra laikas kalbėti apie pinigus, tačiau besinaudojantys mūsų salėmis ir turintys galimybę, gali pasinaudoti proga pagelbėti parapijai sumažinti skolas ir vykdyti sielovadinę veiklą.

Klebonas kun. Gediminas Jankūnas

Chorų „projektai“

Vargonininkė Rita

Daugelis mūsų daugiau mažiau panašiai įsivaizduojame bažnytinį chorą: tai tam tikra nekintanti bažnyčios narių grupė, paprastai vyresnio amžiaus, susikūrusi kažkada, kai dar nėjom į šitą bažnyčią ar bažnyčią apskritai, o „išstojimas“ iš tos grupės – kaip santuokoje – „kol mirtis mus išskirs“... Bet tai nėra teisingas įsivaizdavimas.

Taip nėra ir negali būti, ypač Krekenavoje, kur parapija akivaizdžiai yra judesyje tam, kad būtų ne kažkoks mūsų miestelio „apendiksas“ ar relikvija, bet vieta, prabylanti šių laikų žmogaus kalba ir atliepanti į giliausius jo širdies poreikius, vieta, kur viskas, kas vyksta ir yra, vienaip ar kitaip mums svarbu ir reikalinga.

Kitaip negali būti ir kalbant apie muziką. Paprastai mums ji yra gana svarbus dalykas, turime vienokį ar kitokį muzikinį skonį. Tačiau dažniausiai esame klausytojai, o ne aktyvūs muzikos atlikimo nariai. Bet paprasta yra ta žmonių grupė, ta, anot klebono kun. Gedimino, „tikėjimo šeima“, kurioje visa, kas būtina reikalinga ir ko norisi išgyvenimui ir laimingam gyvenimui, kuriame patys. Jei norime gražios aplinkos, buriames į talkas, jei norime šiltos bažnyčios, dedame kartu pinigą prie pinigėlio šildymo sistemai įrengti, jei norime gražios liturgijos, (dėmesio!) einame skaityti, patarnauti, giedoti, aktyviai melstis, žiūrint, kaip galime ir norime geriau pasitarnauti.

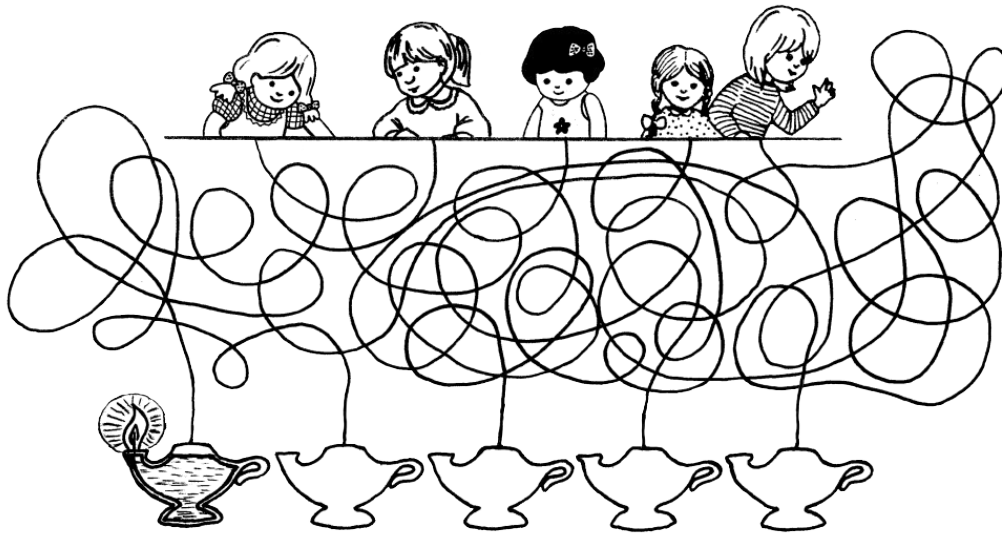
Atsižvelgiant į šiandienos žmogaus gyvenimo ritmą ir tempą, bažnyčios choras pagal tradicinį įsivaizdavimą būtų žlugęs, niekam neįkandamas reikalas, net jei būtų norinčių melstis būtent šitaip. Bet nuo šiol parapijoje kuriame vadinamus

„chorų projektus“: mėnesio ar keletą trukmės susibūrimą pasiruošti didesnei ar mažesnei progai. Priklausantys šiam proginiam chorui tuos keletą mėnesių kartu giedos ir sekmadienio šv. Mišiose, taip savo tarnyste prisidedami prie kasdienio parapijos gyvenimo, o „finalai“ bus tos šventės, kurioms programa ruošama. Po to dalyviai bus visiškai laisvi nebeprisijungti ar ir toliau dalyvauti sekančio „projekto“ repeticijose. Maža to, bus ir jau yra galimybė susipažinti su bažnytinės muzikos spalvingumu ir įvairove, kas gali dažnam pateikti nemaža malonių atradimų.

Jau keletą savačių tai vienu, tai kitu metu su didesne ar mažesne parapijiečių grupele nuo moksleivio iki senjoro renkamės prie vargonų ir repetuojame lapkričio 15-ai dienai, mūsų kasmėnesiniams atleidams ir Panevėžio vyskupijos choristų ir vargonininkų šventei. Bendra jungtinio chorogiesme, galingai aidinančiabažnyčios skliautus,

nuspręsta paminėti šv. Cecilijos, muzikų globėjos, dieną. Repetacijos vyksta antradieniais 18.30 val. ir sekmadieniais 10.30 val. (išskyrus pirmą mėnesio sekmadienį) bazilikoje prie vargonų. (Atsižvelgiant į sąlygas: temperatūrą, drėgmę, gali būti, kad vėliau repetuoti persikelsime į parapijos namus.) Vis dar galite prisijungti prie šio projekto. Kitas, prasidėsiantis iškart po lapkričio 15 d. atleidų, bus advento–Kalėdų laikotarpio choras.

Taigi dar kartelį: antradieniai – 18.30, sekmadieniai – 10.30. Vieta – bazilika. Trukmė – mėnuo. Būkite drąsūs ir valingi išmėginti save!

Perskaityk 32-ojo eilinio sekmadienio Evangeliją (Mt 25,1-13). Padėk kiekvienai mergaitei surasti savo žibintą, užpildyk alyva, nupiešk liepsnelę.

Ką duoda vaikams skautybė?

Ilona Dauderienė, skautų vadovė

Būdami skautai, vaikai nepastebimai, po truputį išmoksta pažinti, atskleisti ir kontroliuoti save, atranda savo pašaukimą. Skautybė suteikia jaunam žmogui galimybę tinkamai formuoti savo asmenybę ir kurti vertybių sistemą. Tai gyvenimo mokykla, kurioje išmoksti ne tik kaip miške išgyventi ar laužą kurti, bet ir kaip buitimi rūpintis, maistą gaminti, pažinti gamtą, pasirūpinti esančiais šalia.

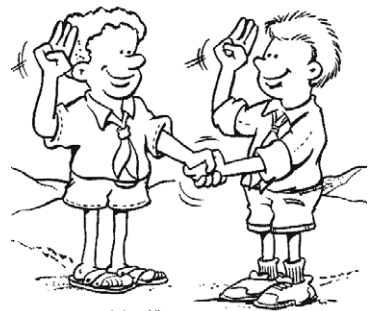
Skautai siekia ugdyti savo narius dorais, kilnios dvasios, tvirto būdo, sveikais, sąmoningais žmonėmis ir naudingais piliečiais savo valstybei. O skautavimo pagrindai remiasi vertybių sistema, kuri skatina kiekvieno individo savarankiškumą ir atsakomybę. Skautas, priimdamas įžodį, įsipareigoja tarnauti Dievui, Tėvynei ir padėti artimui. Skauto įžodis – tai ne formalumas stojant į skautus, o priesaika visam tolimesniam gyvenimui. Įžodis įpareigoja.

Visi mes krikščionys, o Dievo pajutimas

ateina per gamtą. Nemoku pasakyti, kiek daug mes gauname, ir kai suvoki, kad tai Dievo dovanos tau, supranti, kiek daug pats turi kitiems duoti. Stovyklų metu skautai mokosi įvairių specialybių, kokių tik yra gyvenime. Tai gamtininkai, virėjai, fotografai, medikai, laužavedžiai...

Skautas privalo atsiriboti nuo blogybių ir ginti tikrąsias vertybes, pradėdamas nuo savęs, savo aplinkos, netoleruodamas akivaizdaus blogio ir jam priešindamasis. Tikras skautas turi gerbti savo kalbą ir tautos tradicijas, pavyzdžiui, turi mokėti nors keletą patriotinių, partizanų ir populiarių liaudies dainų ir, žinoma, valstybinį himną „Tautišką giesmę“.

Taigi skautybė – tikrųjų vertybių, bendruomeniškumo, kūrinių ir artimo meilės mokykla.

Ištrauka iš *Michael White ir Tom Corcoran* knygos „**Katalikiškos parapijos istorija. ATSTATYK: tikinčiųjų pažadinimas, prarastųjų paieška, pastangos, kad Bažnyčia būtų reikšminga**“

..... Knygos pradžia ankstesniuose laikraščio numeriuose .....

KRISTUS PAŽADĖJO, KAD TAI VEIKS

Klausiame savęs: „Ar mes labiau paklūstame neveikiančioms sistemoms ir klaidingai kultūrai negu Dievo valiai savo Bažnyčiai?“

Dievo valia yra augimas. Dievas nori, kad būtume vaisingi. Taigi, jeigu nesame *vaisingi*, ar neturėtume sustoti ir paklausti savęs, ar iš tiesų esame *ištikimi*? Jeigu nesame vaisingi, ar neturėtume klausti, ką darome blogai, aiškintis, kur iš tiesų Dievas nori, kad mes eitume, ir, jeigu tikrai reikia, kokius dalykus darytume kitaip? Iš tiesų esame atakuojami mažėjančios bažnyčios narių, kurie nusprendė, kad mūsų augimas yra netikėjimo ženklas, o jų mažėjimas kaip tik rodo ištikimybę. Nuostabu, kaip jie viską mato atvirksčiai.

Išpuikęs žmogus nuolat su panieka žvelgia į daiktus ir žmones, ir, žinoma, tol, kol žiūri žemyn, niekada negalėsi matyti to, kas yra virš tavęs.

C. S. Lewis

Jeigu norime būti auganti bažnyčia ir išlikti auganti bažnyčia, privalome būti sveika bažnyčia, pašalinantys bet ką, kas trukdo augti, ir dėl to nereikia kompromituoti ištikimybės ar tikėjimo ortodoksiškumo. Kardinolas Avery Dulles dėsto savo mintis taip: „Bažnyčia nuolat kinta, kad išlaikytų vaisingą dinamiškumą santykiuose tarp žmonių, gyvenančių istorijoje, ir Dievo, kuris save apreiškė Jėzuse Kristuje.“

Viena iš svarbiausių priežasčių judėti pirmyn, kuomet mes pagaliau tai pradėjome daryti, buvo mūsų noras išmokti, *kaip* judėti pirmyn iš žmonių, kurie jau tai darė. Strategiskai pats svarbiausias sprendimas, kurį mes kada nors esame padarę, tai sprendimas išeiti iš savo parapijos ribų ir agresyviai mokytis iš augančių parapijų. Jeigu nori augti, kodėl nesimokyti iš sveikų bendruomenių? Jeigu nori augti, kodėl nedaryti to, ką specialiai daro augančios ir sveikos bendruomenės? Net jeigu tai reikštų atsisukti į . . . protestantus!

BE ATSIPRAŠYMO

Save matome kaip klusnius Magisteriumui, visapusiškai ortodoksiškus savo katalikiškume ir iš tiesų konservatyvius pačia savo prigimtimi. Niekada nekompromituotume tikėjimo ir nedarytume nieko, kas atneštų gėdą mūsų Bažnyčiai ar arkivyskupui. Bet kodėl gi mūsų katalikiškumas turėtų mums neleisti mokytis ir perimti sėkmingus veikimo metodus iš kitų krikščionių?

Jeigu protestantus vadiname mūsų „atsiskyrusiais broliais“, ar tai nereikia, kad jau turime tam tikrą bendrumą su jais? Ir tikriausiai jie turi ko mus pamokyti, *jeigu* mes norime mokytis. Ar nebūtų mūsų atsiskyrimas nuo jų ir jų idėjų – ypač jų *gerų* idėjų, idėjų, kurios veikia – iš tiesų atsiskyrimas nuo supratimo, kaip Dievas veikia mūsų laikmetyje? „Nes Kristaus dvasia neatsisako pasinaudoti jais kaip išganymo įrankiais“ (Vatikano II susirinkimas, Dekretas apie ekumenizmą). Ar tai nebūtų puikybė – nepasinaudoti tuo, kas veiksminga pas kitus tik dėl to, kad ne mes pirmieji tai sugalvojome?

Tėvas Michael Scanlan, TOR, buvęs Pranciškonų universiteto prezidentas, išsako panašias mintis apie poreikį mokytis iš protestantų: „Pastebėjau, kad daugelis katalikiško gyvenimo dalykų, kuriuos palietė protestantų reformacija, iš tiesų buvo susiję su dalykais, kurie reikalavo pokyčio arba atsinaujinimo. Katalikams reikėjo (ir vis dar reikia) priminti Dievo žodžio skelbimo svarbą; kad tas Žodis yra Dievo įkvėptas, o ne žmogaus; kad Dievo malonė priimama ne tik bendruomeniškai, bet ir asmeniškai; kad esame nuteisinti ne tik gerais darbais, bet ir tikėjimu; kad reikia tikros atgailos už nuodėmes, o ne vien tik išgirsti išpažintyje kunigo kartojamą atleidimo formulę.“

Bet kokios sėkmingos organizacijos genialumas visuomet glūdi sugebėjime būti atviriems pokyčiams ir geroms idėjoms, kad ir kur jas būtų galima rasti. Lygiai taip pat, daugelis šventųjų buvo žmonės, kurie gyveno ir dalinosi savo tikėjimu kūrybiškais ir naujais būdais savo kultūroje ir laikmetyje paskelbdami Evangelijos žinią.

Neatsiprašinėdami ir nejausdami kaltės, mes tapome sėkmingų, augančių bažnytinių bendruomenių studentais. Daugiausia, iš ko mes mokėmės, buvo evangelikai protestantai, kurie daugiau mažiau sėkmingiausiai įvaldė bažnytinių bendruomenių augimą Amerikos žemyne. 75% katalikų, kurie paliko Katalikų Bažnyčią, kad taptų protestantais, pasirinko evangelikų bendruomenes, todėl ir mes manėme, kad jie būtų gera vieta pradėti. Akivaizdu, kad jie turi ko pamokyti ir mus.

KEISTI MŪŠŲ POŽIŪRĮ Į BAŽNYČIĄ

Ironiška, kad tapome įtariamaisiais *ir* konservatyvių, *ir* liberalių katalikų akyse dėl sėkmingų strategijų, kurias perėmėme iš protestantiškų bendruomenių.

Kun. Michael: *Visų šitų pokyčių pradžioje kažkas davė man pasiskaityti straipsnį apie tuo metu*

didžiausią šalyje bažnyčių, veikusių Čikagos priemiestyje, pavadintą Willow Creek. Šalia visų kitų dalykų straipsnyje buvo paminėta ir kavinė, veikusi bažnyčios vestibulyje, kur nemažai parapijiečių pamaldas stebėdavo per televizoriaus ekranus, siurbčiodami kapučino kavą. Prisimenu, perskaitęs tą straipsnį padėjau jį ant stalo, mėgindamas suvokti, kas čia buvo pasakyta. Iš tiesų, kuo tai, ką darė jie, skyrėsi nuo mūsų nepavykusių pastangų? Nežinojau, kuo, bet intuityviai jaučiau, kad toks skirtumas egzistavo.

Tomas: Po poros metų aptikau įdomią knygą, kurią parašė jaunas protestantų kunigas Doug Fields, tuo metu dirbęs Kalifornijoje. Aš buvau jaunimo parapijos vadovas. Daugiausia užsiėmiau organizuodamas įvairias programas, kuriose nedaug ką turėjau parodyti, išskyrus savo paties nuolatinę frustraciją ir nuovargį. Kunigas Doug kalbėjo apie tarnavimą su tikslu, Dievo tikslu. Kad ir kaip paprastai tai skambėtų, būtent to mes ir nedarėme savo parapijoje.

Perskaitęs knygą, aš iškart pradėjau vertinti mūsų programas, pasitelkęs penkis biblinius tikslus, kuriuos išskyrė kunigas Doug, ir tai yra: garbinimas, bendruomeniškumas, mokinystė, tarnavimas ir evangelizacija. Anksčiau organizuotas keliones labiau dėl malonumo pakeičiau į keliones, kurios būtų evangelizacinės. Pakeitėme religinio ugdymo pamokas į bendruomeniškumo ir mokinystės mokyklą. Taip pat pradėjome kviesti studentus patarnauti ir dalyvauti liturgijoje. Šios pradinės pastangos buvo paprastos, bet sėkmingesnės negu daug daugiau darbo pareikalavusios ankstesnės programos. Jutau, kad kažkas labai pasikeitė.

Po kelerių metų, naudojant šitą metodologiją – kurios mes iki galo nebūtinai ir supratome – sužinojau, kad kunigo Doug parapija organizuoja konferenciją. Paklausiau kunigo Michael, ar jis norėtų vykti kartu, ir jis iš karto sutiko...

Kun. Michael: Bet žinoma, ne be baimės. Būnant kataliku, vykti į konferenciją, kurią organizuoja protestantai, nebuvo labai patogu. Bet mes vis tiek nuvykome. Ir gerai padarėme. Juk iš tiesų ieškojome protingų būtybių gyvenimo tokioje planetoje kaip parapija. Kuomet atvykome į tos bažnyčios teritoriją, buvome priblokšti, atrodė, kad iš tiesų atradome naujas gyvybės formas. Atsimenu, kaip pasistatėme automobilį ir priartėjome prie pastato, kuris, maniau, yra bažnyčia, o pasirodo, tai buvo parapijos lopšelis–darželis. Visas tas pastatas skirtas tam, kad sekmadienį ten galėtų būti prižiūrimi kūdikiai ir vaikai. O pastatas buvo didelis, naujas ir gražus. Iš kitos pusės, kuomet pagaliau pasiekėme bažnyčią, nors ir didelė, ji buvo visai neįspūdinga. Mano supratime, didelės bažnyčios reiškia puošnios, pilnos įvairaus dekoru, brangių architektūrinių detalių ir įvairaus meno. O ši bažnyčia buvo kaip prekybos centras su daug kėdžių. Visa ši patirtis perkeitė mano mąstymą.

Tomas: Žinoma, atvykome į konferenciją su baime, kad būsime „atmesti“ kaip katalikai, nes išdrįsime įžengti į evangelikų protestantų teritoriją. Tačiau įveikė emocinį nepatogumą, kurį kėlė buvimas svetimoje bažnytinėje bendruomenėje, ši patirtis buvo skirta mokymuisi.

Kun. Michael: Paaiškėjo, kad ši bažnyčia buvo viena iš svetingiausių vietų, kur aš kada nors esu buvęs. Nepaisant mano pradinio susirūpinimo, aš norėjau ten sugrįžti. Paprasčiausiai buvo per daug dalykų, kuriuos man reikėjo suvirškinti po pirmojo apsilankymo. Vėl turėjau progą ten sugrįžti, nes tą patį pavasarį jie organizavo kitą konferenciją, skirtą pastoriams.

Ši konferencija buvo ne mažiau provokuojanti ir priverčianti susimąstyti nei jaunimo konferencija, kurioje buvome. Tos kelios dienos, kurias praleidau su beveik tūkstančiu baptistų pastorių, buvo iš tiesų smagios. Tačiau tik paskutinę dieną pagrindinis kalbėtojas iš tiesų panaudojo „didžiuosius pabūklus“. Gal dėl to, kad tai buvo penktadienio popietė ir daugelis turėjo grįžti į namus savaitgaliui, dauguma žmonių jau buvo išvažiavę. Tos paskaitos metu bažnyčioje daugiau mažiau sėdėjau vienas.

Man atrodė, kad kalbėtojas pamokslavo man, noriu pasakyti, tik man. Jaučiausi, kad jis žiūrėjo į mane ir kalbėjo tiesiai man. Jaučiausi labai nepatogiai, norėjau išeiti, bet tai būtų buvę dar nepatogiau.

Labiausiai nepatogi buvo jo žinia – ji buvo labai įtikinanti. Jis kalbėjo apie parapijos bendruomenę kaip apie siuntų tarnybą, per kurią Dievas nori veikti šiame pasaulyje. Jis kalbėjo apie klebono darbą kaip apie patį svarbiausią, patį įtakingiausią darbą planetoje. Kalbėjo apie puikybės paženklintas nuostatas, mėgėjiškus bandymus ir liūdną rezultatą, kuriuo nemažai kunigų skaudino savo žmones ir neteikė Dievui garbės.

Aš manau, jis norėjo pasakyti, kad, jeigu parapijoje veikiama ne pagal Dievo tikslus, kuriuos Jis yra davęs Bažnyčiai, Dievas atšaukia savo palaiminimą. Mums nesiseks taip, kaip nesisekė Jėzaus laikų religiniams vadovams, nuo kurių Dievas taip pat buvo nusisukęs. Aš manau, jis sakė, kad nemažai klebonų yra paprasčiausiai „fariziejai savo širdyje“.

Aš klausiausi jo su susierzinimu, kuris po kurio laiko tapo pykčiu ir netgi neapykanta. Man neberūpėjo, ar jis mane mato, aš tikėjausi, kad mato. Emocijos mane taip užvaldė, kad aš įsiauđrinau, pašokau ir išėjau link mašinos. „Ką jis sau mano, kas jis toks yra!“ – galvojau. Aš esu klebonas, ir neprivalau klausytis tokių nesąmonių.

Ėjau link savo automobilio, bet, kaip minėjau, tai buvo didelė teritorija ir aš buvau jį pasistatęs toli nuo bažnyčios. Nutiko taip, kad kol ėjau link mašinos, šiek tiek atvėsaus, pakankamai, kad galėjau pradėti atpažinti puikybę savo širdyje. Skausmingai pripažinau tiesą, kad visa, ką tas žmogus sakė, buvo teisinga ir tiko man.

Kalbėtojas buvo Rick Warren, parašęs knygą „Tikslo vedama bažnyčia“. Ir šį kartą jis mane išprovokavo.

..... Tęsinys kitame numeryje .....

Šventojo Rašto studijos kiekvieną trečiadienį
18.30 val. parapijos namuose. Kviečiame
visus į gilesnį Dievo žodžio pažinimą!

2014 M. RUGSĖJĮ PAKRIKŠTYTIEJI

Krekenavos parapijoje:

Smiltė Matas Jonas Natašinas
Tadas Daugelavičius
Marija Končiūtė
Aušrinė Emilija Steponavičiūtė
Matas Ambraziejus Tamašauskas

Upytės parapijoje:

Viltė Emilė Nevidomskaitė

2014 M. RUGSĖJĮ SUSITUOKUSIEJI

Krekenavos parapijoje:

Sigitas Skrebunas ir
Gerda Ambraziūnaitė

Upytės parapijoje:

Tadas Bilevičius ir Ieva Griniūtė

Sueikiame!

2014 M. RUGSĖJĮ IŠKELIAVUSIEJI Į AMŽINYBĘ

Krekenavos parapijoje:

Aleksandra Sarafinienė, 93 m.
Mykolas Malinauskas, 87 m.
Liudvika Augulienė, 95 m.
Vytautas Jakutonis, 57 m.
Vytautas Januška, 54 m.
Vilius Petraitis, 55 m.

Prisiminkime
Juos maldose.

PAMALDŲ LAIKAS

Krekenavos Šv. M. Marijos Ėmimo į dangų bazilikoje

Sekmadieniais ir šeštadieniais 12:00
Atlaidų 15-omis mėn. dienomis 10:00, 12:00
Antradieniais–ketvirtadieniais 18:00
Penktadieniais 18:00 (šv. Mišios jaunimui)

Upytės Šv. Karolio Boromėjaus bažnyčioje

Sekmadieniais 10:00

Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko bažnyčioje

Lapkričio 1 d. ir 30 d. 14:00

Krekenavos slaugos ligoninėje

Pirmą mėn. penktadienį 16:00

Informacija piligrimams.

Dėl apsilankymų bazilikoje prašome susitarti iš
anksto paskambinus į klebonijos raštinę.

Marijos Legiono narių susirinkimai vyksta kiekvieną
šeštadienį po 12 val. šv. Mišių. Kviečiame dalyvauti.

Švenčiausiojo Sakramento adoracija Bazilikoje vyksta

pirmąjį mėn. ketvirtadienį 18.30–19.30 val.,
pirmąjį mėn. sekmadienį 9–12 val.,
atlaidų 15-ą mėn. dieną 11–12 val.

Ateikime pagarbinti Viešpaties!

KONTAKTAI

Klebonas kun. dr. Gediminas Jankūnas

Klebonijos raštinė

Bažnyčios g. 18, Krekenava, 38306 Panevėžio r. sav.
tel.: +370 620 20989, (45) 59 32 58
el. paštas: krekenavobazilika@gmail.com
sąsk. nr. LT457300010002378753
įm. kodas 191260418

Raštinės darbo valandos

I ir VII nedirba
II–VI 9:00–15:00

Parapijos referentė

Rita Juozėnaitė

Caritas ir pastoracinės tarybos vicepirmininkė, “Vilties” salės administratorė

Akvelina Pogušinskienė, tel. (45) 593 282

Gyvojo Rožinio būrelis

Gema Plėštytė, tel. +370 605 81765

Krekenavos vargonininkė

Rita Juozėnaitė, tel. +370 656 39249

Krekenavos M. Antanaičio gimnazijos Aušrinės draugovės „Skautų“ vadovė

mokytoja Ilona Dauderienė, tel. +370 616 05313

Krekenavos religinio ugdymo vadovė

Svajonė Lapiniauskienė, tel. +370 615 53708

Suaugusiųjų katechetė

ses. Greta, tel. +370 645 85642

Marijos Legionas

Aldona Juozapaitienė, tel. +370 616 05378

Upytės vargonininkė

Pranutė Adomaitienė, tel. (45) 570 616

Upytės zakristijonas

Juozas Jakubonis, tel. (45) 555 537

Upytės Gyvojo Rožinio būrelis ir Caritas, šarvojimo salės administratorė

Janina Bagdanskienė, tel. (45) 555 639

Vadaktėlių bažnyčios prižiūrėtoja

Stasė Radzevičiūtė, tel. +370 617 33780

Ekstraordinariniai Komunijos dalintojai

Bazilikoje: Kęstutis Lapiniauskas

Nešti pas ligonius: Ramutė Valikonienė, Angelė Pranaitytė

Upytės bažnyčioje: Tadas Grybas

Laikraštėlių leidžia redakcinė kolegija už parapijiečių aukas. Dėkojame už Jūsų paramą! Kitą numerį numatoma išleisti
iki lapkričio 14 d. Laikraštėlio el. pašto adresas: bazilikoslaikrasciui@gmail.com, laukiame Jūsų straipsnių!

www.krekenavobazilika.lt

Kviečiame visus aktyviai lankytis, skaityti naujienas,
maitintis prie Dievo žodžio stalo, užsisakyti kassavaitinius parapijos skelbimus.